

ΜΗΘΥΜΝΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Έτησια Δρ. 20 Έξαμηνος 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

“επός 20ν

· ΒΕΝ Μηθύμνη Παρασκευή Θ' Οκτωβρίου

1920

· Αριθ. 147

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΤΗΟΥΦΗΙΟΥ ΒΟΤΛΕΤΤΟΥ ΔΕΣΒΟΤ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Πρὸς τὸν λαὸν τὴς ἐπαρχίας Μηθύμνης
Συμπατριῶται.

Ἐργάτης, βγαλμένος ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ λαοῦ, κατέρχομαι εἰς τὸν ἔκλογικὸν ἄγῶνα.

Γνωρίζω τὰ έώρη καὶ τὰς εὐθύνας τοῦ δουλευτικοῦ ἀξιώματος καὶ θὰ ἡμην πολὺ ἐγωιστὴς ἢν ἐνόμιζα διτὶ ἔχω ἀπολύτως τὰς πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένης δυνάμεις.

Ο πόθος ὁμωνὸν ἔξυπηρετῶν τὰς λαϊκὰς καὶ ἐργατικὰς τάξεις, που ἔως τώρα δὲν ἔχουν ἀντιπροσωπευθῆ μέσα εἰς τὴν Βουλήν, πιστεύω διτὶ θὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς δυνάμεις μου διὰ νὰ ἀνταποκριθῶ πρὸς τὰς υποχρεώσεις μου.

Δέν προσφεύγω εἰς μεγάλα λόγια καὶ παχειές ὑποσχέσεις. Επικαλοῦμαι μάρτιον τὴν ἔως τώρα καινοτομικήν μου δρᾶστιν ἢ ὅποια νομίζω διτὶ εἰναι: ἐγγύησις καὶ διὰ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ τοιαύτην.

Κατέρχομαι εἰς τὸν ἔκλογικὸν ἄγῶνα μὲν μόνα ἐφόδια τὸ τίμιον παρελθόν μου, τὴν ἡθικότητα τοῦ χαρακτῆρος, μου, τὴν σταθερότητα τῶν φιλελευθέρων μου φρονημάτων καὶ τὸν πόθον νὰ φρνῶ χρήσιμος εἰς τὸ Κράτος εἰς τὸ "Εθνος" καὶ εἰς τὸν τόπον μας.

Οι συμπατριῶται μου ἀν μὲ τιμήσουν μὲ τὴν λευκήν των ψῆφων, ἃς εἶναι βέβαιοι διτὶ δὲν θὰ κάμουν κακὴν γρῆσιν τοῦ ὑψίστου κυριαρχικοῦ των δικαιώματος. Ἅς εἶναι βέβαιοι διτὶ ἡ ἐργατικὴ φωνὴ μου μέσα εἰς τὴν Βουλὴν δὲν θὰ ὑπάγῃ στὰ χαρένα.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐργατικὸς ὑποψήφιος δουλευτῆς Λέσβου

ΑΠΟ ΤΑ ΜΤΣΗΡΙΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΟΓΗΡΩΝ
ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΓΡΑΙΑ
(Συνέχεια εἰς τὸν προηγούμενον)

Ταῦτα διαλεγόμενος ἥρωτον ἐμαυτὸν ἀν πρέπει ν' ἀγαπήσω. "Ἄν, καὶ

κατὰ τὸν Πασχάλη «τοῦτο δὲν ἔρωται, τοῦτο πρέπει τις νὰ τὸ αἰσθάνεται περὶ τούτου σκέψις δὲν γίνεται. Εἰς τὸν ἔρωτα φέρεται τις αὐτομάτως, ὡς ἐρεόμην καὶ ἔγω, καὶ ἔχει τὴν εὐχαρίστησην νὰ ἀπατᾶται διτὸς ζητεῖ συμβούλην», οὐδὲ ἡτον διαφέρειν γονιν ἡδυνάμην νὰ τὴν βλέ-

πο καὶ νὰ τὴν σκέπτωμαι, ἀν καὶ αὐτὴ τακτικὰ μὲ ἐπεσκέπτετο καὶ μ' ἔγοαφε ὑπὸ διαφόρους προφάσεις ἀποκαλούσα με «ἄγαστρον ἐν Χριστῷ ἀδελφόν!», φράσις ἡ οποῖα δὲν ἔσφο διατί δὲν μοῦ δρεσσεῖ, διότι ἐνόμιζα, διτὶ ἐσήμαινε κάποιαν ὑποχροσίαν καλοφερουΐν, κάποιο πάθος ὑπὸ ψευδὲς περικάλυμμα.

Μὲ ἄλλα λέξεις, ἐγὼ μὲν ἀγαπῶσα τὴν μορφὴν της, ὡς ἰδεώδες κάλλος, δηλ τὸ σῶμα της, ἀγαπῶσα τὴν εἰκόνα της, ἐν' φ' ἐπεινὴ ἀγαπῶσα πέραν τῶν ἀκαμένων κατὸ τὰς τότε ἀντιλήψεων μου, μὲ φρίσμενον καὶ σαφῶς προδιαγραμμένον σηπόν, ητοι νὰ πετάξω τὰ καλοφερουΐν καὶ νὰ μὲ πάρῃ διτὶ ἄνδρος της.

Τέσσαρα δόλοκληρα χρόνια ἐπέρασαν χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ μοῦ εἴπῃ τίτοτε, ἀν καὶ μὲ ἡγάπα μὲ πραγματικήν λόσσαν παρακοῦ ἔρωτος. "Ηρχίσται μάλιστα νὰ μοῦ πλέξῃ κάλτος καὶ γάντια, νὰ μοῦ φέρῃ καὶ στέλλῃ ὑπολάμισται, δει τὰ δροῦ δὲν ἡδεῖς κάλν νὰ σκύνσῃ περὶ πληρωμῆς,

"Ηλθε τὸ τέλος τοῦ πέμπτου ἔτους τῶν σπουδῶν μου καὶ εἰη ἐπέσκεψθην στὸ κατεῖ της.

Μόλις μὲ εἰδεν ἡρχίσται νὰ τρέμῃ, ἔλλεισ τὴν πόρταν, καὶ τὴν ἐκλείδωσεν ἐσώθειν!

Χορίς νὰ θέλω νὰ παραστήσω ἐμαυτὸν ὡς ἄλλον Πετεφόρη, τῆς εἰπα μέσους ν' ἀνοιξῃ διότι μοῦ ἦτο ἀπολύτως διδύνατον νὰ πράξῃ διτὶ ἐπεβόμβει, πρὸς δὲ ἡδυνάμην νὰ πράξω πράγματα πρὸς ἐξευτελισμόν της, τὰ διάτοια οὐδὲ κάπα φαντάζεται.

Ἐότυχός ὑπήκουσεν ἀμέσως, δὲλλα τόδο ἡτοὶ ἡ μανία της διστε ἐπεσεν ἐπὶ ἐνδὲ καναπὲ καὶ κλαίουσα φρυκαδῶς καὶ σπαράσσουσα διτὶ ψάρι ἐντὸς δικτύουν, μὲ παρεκάλει νὰ τὴν συγχωρέστω διὰ τὴν τρέπλαν της.

Τόσον ὥραιαν δέ μοι ἐφάνη κλαίουσα ὁστε ἐνεθυμήθην τὸν Βύσωνα δ διοίσ λέγει διτὶ:

«Ἐίναι τοσούτον τὸ δάκρυ εἰς τὸ δύμα της καλλονῆς ὥστε μόλις τολμᾶ καὶ δ ἔρως αὐτὸς νὰ τὸ ἀποσφογγίσῃ διτὶ ἐνδὲ φιλήματός του.

Καριμπάσσης
Ἐπεται συνέχεια

